

CONSELLS AL CAMINANT

Un itinerari de la Natura agermana l'espai geogràfic amb les persones que el caminen.

- Convé que vages seguint el camí sense apartarte'n i no crees senders nous.
- Deixa el recorregut més net que en arribar, les teues deixalles, i si pot ser alguna que trobes, diposita-les al tornar a Olocau.
- El foc és l'enemic més gran de la nostra natura, no encengues fogueres, i si fumes presta molta atenció.
- Contempla les plantes, els animals i les construccions rurals sense destrossar-les, no arranques plantes ni flors que no siguen per estudiar-les. Pren notes, dibuixa i fotografia.
- Observa els animals sense molestar-los, si dius gos, feste'n responsable.
- Respecta les propietats locals i les collites dels camps, creua sempre pels senders.
- Atenció als aljubs, fonts, basses i sèquies, són uns dels bens més estimats pels veïns d'Olocau. No les embrutes ni les contamines i si la font té aixeta deixa-la tancada.
- Oblida't dels vehicles de motor, i deixa el cotxe a Olocau, el soroll també és una forma de contaminació.
- Gaudeix del paisatge, del silenci i la mirada i si observes les senzilles normes que donem, ben segur que la natura i Olocau t'ho agrairà.

EDITA:

AJUNTAMENT D'OLOCAU
Regidoria de Medi Ambient

COL-LABORA:

Centre de Documentació
de la Serra Calderona

institut
d'Estudis Comarcal del Camp de Tàrrida

ITINERARI DE LA FONT DE LA SALUT

1

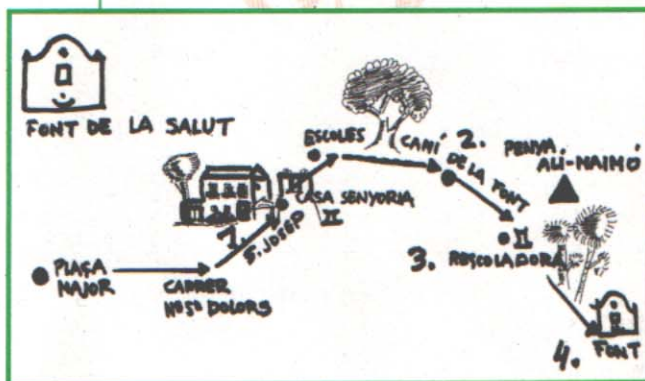
COLOR: ROIG

LLOC: FONT DE LA SALUT

CARACTERÍSTIQUES: PAISATGÍSTIC, PANORÀMIC

TEMPS: UNA HORA

TERRENY: PLÀ, FÀCIL

EIXIDA

La plaça Major. Buscar el carrer de la Mare de Déu dels Dolors, a l'esquerra de la façana de l'església. Seguint per aquest carrer, trobareu a la seva meitat un edifici a l'esquerra que no segueix l'ordenació del carrer: és el vell Forn del Comte, construcció del segle XVIII.

Passant pel davant de la Llar dels Jubilats i prenent a l'esquerra el carrer de Sant Josep, trobareu a la dreta la casa de la Senyoria del Comtat d'Olocau.

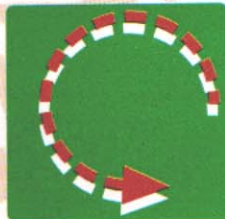
LA CASA DE LA SENYORIA

Edifici del segle XVIII, manat construir pel comte Dídac de Fenollet en 1796. Aquest edifici ocupa part del solar del vell palau dels Vilaraguts, que va ser destruït pels terratrèmols de principis del segle XVIII. L'edifici consta d'una planta destinada a residència de la família comtal en les seues estades estiuenques i la resta, el graner, bodega almàssera i trulls per al servei administratiu de les collites recaptades dels vassalls. És una construcció que respon al model valencià del barroc de casa senyorial. Destaquem el frontó triangular de peces ceràmiques de la façana nord. Al seu interior, cal assenyalar els paviments ceràmics de la part noble i les voltes planes de la bodega. Del primitiu palau dels Vilaraguts, solament resta la Torre de Pardines, que sembla ser d'origen romà, transformada pels àrabs i després adaptada pels cristians al palau medieval.

A partir de la compra de la Vall d'Olocau, Marines i Gàtova per Antoni de Vilaragut i Visconti en 1368 i la creació del vicle d'aquest cavaller sobre la Vall d'Olocau en 1398, en aquest espai es va construir la primera església de la vila en 1394, i el palau dels Vilaraguts. Aquests foren primer barons d'Olocau, Marines i Gàtova, i en 1628 foren anomenats comtes de la Vall d'Olocau. En 1650, se'ls va afegir el títol de Marqués de Llanera, amb la facultat de que el primogènit podia utilitzar qualsevol dels dos.

ITINERARI

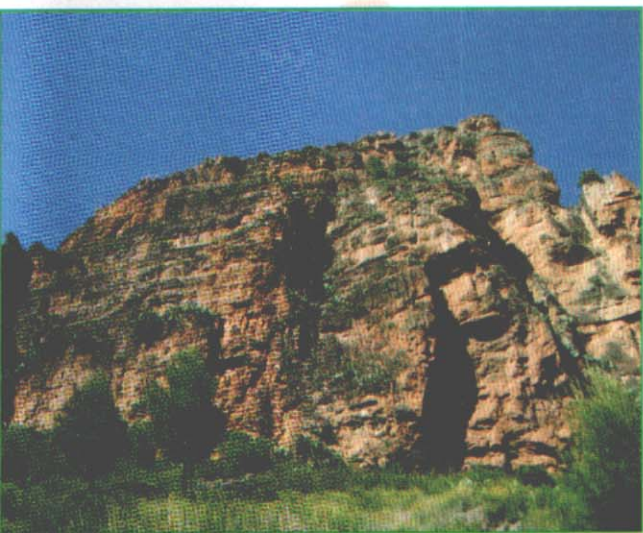
Deixant a la dreta el conjunt senyorial i caminant pel carrer de la Font, a l'esquerra trobarem el mur de les escoles; a la fi d'aquest carrer comença, entre garroferes i pins, el camí de la Font.

LA PENYA D'ALI-MAIMÓ

PARADA
2

Des del camí de la Font, a l'esquerra es veu tot el cingle de la Penya d'Ali Maimó, registrada amb aquest nom a les Dècades de l'historiador Escolano, en 1610. Ella ompli tot l'horitzó de la vila i, com un teló de fons, tanca la panoràmica d'Olocau, entrant a la vall pel Collau.

Observeu totes les formes del rocam, els cingles i els diferents colors de les roques, juntament amb la vegetació que allí creix; a més a més és una magnífica reserva de flora rupícola, aquella pròpia de les roques i llocs molt pedregosos. Compren comunitats de significació diversa, molt sovint espècies molt particulars i, freqüentment, relíquies de passats períodes geològics. De baix estant, observareu l'abundància de figueres de pala, *opuntia ficus*, que donen una forta personalitat a tot aquest rocam.

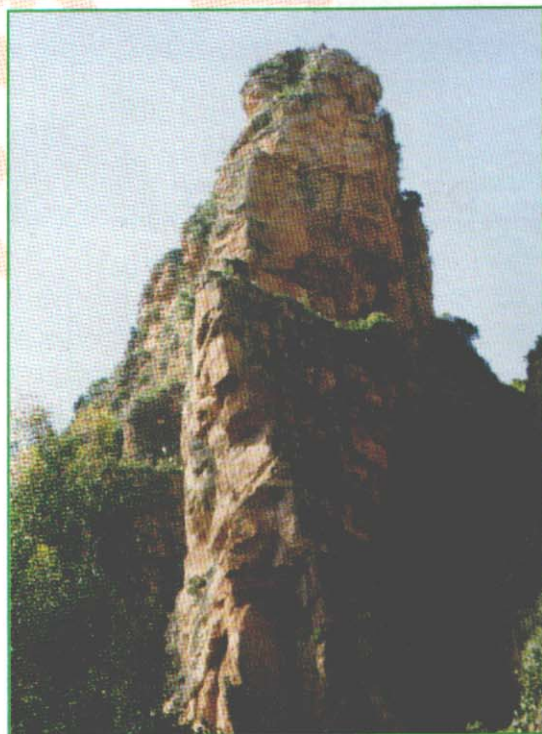

PARADA
3

LA RESCOLADORA

En el camí trobareu una roca que ha estat coberta de ciment per facilitar l'arrossegament a sobre. És la rescoladora actual, ja que la primitiva era una pedra tota brillant per l'arrossegament de les persones sobre ella, però aquesta fou en part destruïda per la construcció del camí. Algunes llegendes olocavines parlen d'ella.

En aquest recorregut, a l'esquerra anirem descobrint el caseriu d'Olocau, l'Horta de Baix i el curs del barranc de Carraixet, que forma un ample meandre al voltant del poble per finalment obrir-se pas per l'Almadec, entre la Penya de la Sella i la del Portitxol, per entrar als plans del Camp de Túria.

MIREU

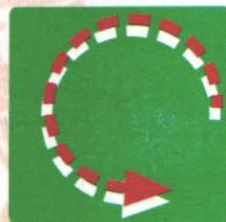
Situats a la plaça de la Font, mirareu cap a la Penya i veureu el Tallat, que és com un gran badall obert en la roca, la qual cosa fou descrita per aquell personatge il·lustrat que visità Olocau en agost de 1792, Josep Antoni de Cavanilles, i que descriu en les seves Observaciones... parlant de les penyes que envolten Olocau: " *Uno de ellos es muy singular; mirado en globo semeja las ruinas de una fortaleza, y presenta un lienzo de 600 pies de altura casi perpendicular, terminado por hiladas sobrepuestas con poca unión: hállase esta como muralla natural, separada algunas varas del monte contiguo, cortado naturalmente á pico: no se ven allí vegetales, y sólo se descubren rayas obscuras interpuestas entre los bancos y hendiduras de la peña*".

LA FONT DE LA SALUT

La Font de la Salut, dedicada a la Mare de Déu de la Salut de Xirivella, fou restaurada en 1952, com ens recorda una làpida. Anteriorment va ser coneguda com la Font del Xiprer, per un vell exemplar d'aquest arbre, el tronc del qual encara el podem trobar formant part de la teulada dels Trulls de la Senyoria.

El cabal d'aquesta font ha estat, fins la instal·lació de l'aigua potable, el principal abastament d'aigua de la vila. En 1867, l'aigua d'aquesta font fou conduïda a la plaça Major.

ITINERARI

La tornada al poble la podeu realitzar pel mateix camí de vinguda. Però, si teniu les cames àgils, podeu baixar per la senda que hi ha a la dreta de l'arribada a la font i que us portarà a la part sud del poble, per on entrava el camí vell de València (la Carretera). Allí, al voltant de la depuradora municipal, estava el cementiri dels moriscos o "cristians nous", els descendents dels quals foren expulsats en 1609. Seguiu per aquest carrer fins al del Mestre Roselló i per aquest tornareu a la plaça Major.

TEXTES: F. ZURRIAGA
FOTOS: F. ZURRIAGA, F. BERNAT